

КИРИЛ НИКОЛОВ

— Аз паднах. Друг ще ме смени и толкоз
— какво тук значи някаква си личност!

Ник. Вапцаров

Ние всички изведнаж започнахме да го наричаме направо и просто Кольо. Това беше преди десет години в един от крайните квартали на София, в една малка стаичка, когато се събрахме в квартирата му, за да поставим началото на нашия кръжок. Видях го, в черна куртка, поразително слаб, с чудни очи — от които като че ли гледаха едновременно Достоевски, Горки и Маяковски.

И все пак след тая първа среща аз си мислех за него така — "един техник, който пише поезия"... Аз още не бях чул нито едно негово стихотворение, още не бях пренат от оня неповторим "Кольов огън", с който той декламираше своите творби. На втората среща той ни изнесе своя "Доклад". Когато след тая среща аз се прибирах късно през нощта у дома си, дълбоко анализирах и разучавах впечатлението, което остави у мен това забележително негово стихотворение и усетих за първи път така ярко и поразително, че добивам някакви нови ясни и силни "духовни очи". Това беше едно странно и същевременно силно възмуващо чувство. От тогава и до днес, винаги когато чета или слушам негово произведение, аз отново и отново се заливам от това неизразимо възмущение.

И действително, ако ние, неговите другари от кръжока, поискаме да изразим с най-малко думи онова, което получихме от него, би трябвало да кажем — ние получихме "нови духовни очи", ново гледане на живота, на човека и на изкуството.

Много по-късно, разучавайки Горки, аз вече можах и "теоритически" да разбера "новото Кольово" гледане на живота, откривайки в